

ROBERT TITAN FELIX

Pesem o nespečnosti

Tu se je nekaj razlomilo.

Tu se je nekaj dokončno prelomilo.

Tu se je nekaj neizprosno dokončno zalomilo.

Svet se sicer ni niti za odtenek spremenil.
Ljudje še vedno zvesto padajo v prostor svetne mere.
Ljudje se še vedno do bolečine nažrejo za praznike
in se naslednji dan za štirideset dni umaknejo v
postno puščavo. Ne, svet se res ni kaj dosti spremenil.
Niti ti se pravzaprav nisi ravno kaj dosti spremenil.
Samo naposled si vendarle prenehal dvomiti.
Samo naposled si svetu in sebi pripravljen priznati:
Glasovi so me menda zares dokončno zapustili.

Spet bodo rekli: ponavljan si.
Spet bom dan za dnem vlačil beležnico za sabo
in vedno znova premleval sredi noči zapisane stihe,
da bom nato naposled samo zamahnil z roko,
da bom nato naposled tudi sam vse bolj prepričan,
da bom nato naposled samo sprijaznjeno zavzdihnil:
resnično, ponavljan sem, ponavljan sem ...
Glasovi drugih se mi kot počestnice vlačijo po sanjah,
a vendar se nikoli ne upam z užitkom zalizati vanje,
a vendar se skorajda več sploh ne spomnim,
kdaj sem se v sanjah poslednjič vlačil
z mladenko iz besed, z mladenko iz prosojnosti.
Sicer si vedno znova rečem: pa kaj moriš,
napiši, sprazni se, povej, če že imaš kar koli povedati,
zgrabi besedo kot v postelji vlažno vulvo, a se nato
vseeno samo mučim v sebi: če noče spregovoriti
drugi iz tebe, sploh nima smisla spregovoriti,
če noče spregovoriti *skrivnostni* iz tebe,
nima smisla niti odpreti ust.

In nato govorim, govorim, govorim,
da bi te morda vendarle primoral spregovoriti,

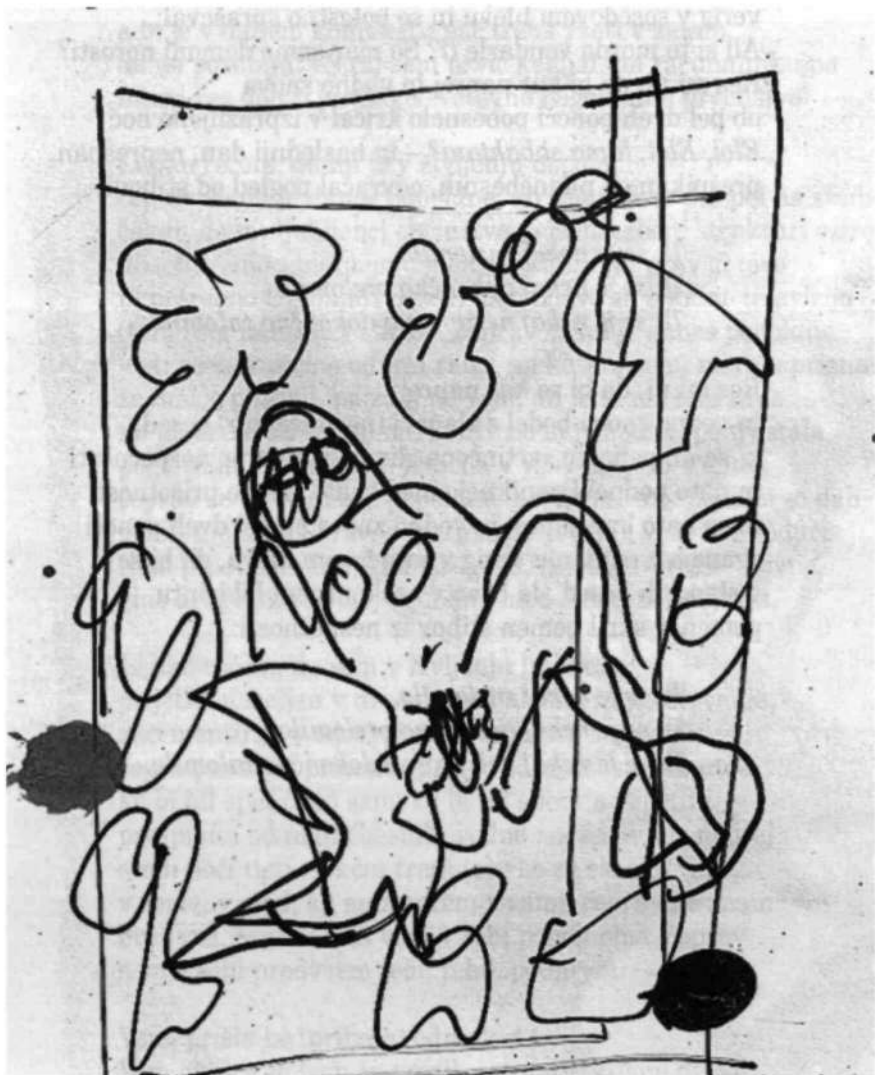
kot da bi vse to morda res bilo povezano z nečim skrivnim,
 z nečim kar se da skrivnostnim, s *tujostjo* v strženu,
 kot da vse to morda le ne bi bila samo nesmiselna muka
 nespečnih noči, tista najsamotnejša muka, muka biti v svetu,
 muka biti polovičen, muka biti na milost in nemilost
 predan nezmožnosti popolnoma se ubesediti
 v svetnem: *ti* si tujost, *ti* si drugi, *ti*, moja (naša)
 zasmrtna polovica, *ti*, ki si nam odmeril nedokončanost,
ti, ki si nas določil za to nesmiselno iskanje nečesa,
 kar nam je odmerjeno že pred nami, že pred spočetjem,
 in kar se nam naposled podari samo po sebi,
 česar naposled pravzaprav sploh ne moremo odkloniti,
ti, ki si nas obsodil na nesmiselno iskanje prostorov,
 v katere v svetnem ne moremo priti – prostorov *resnice*,
 prostorov smrti – prostorov, v katere v svetnem sploh nima
 smisla iskati poti, saj navsezadnje pridemo tja po *naravi*.

Vedno si se mi podaril v enaki podobi:
 mladenič na skalnati višavi s samostanom v ozadju,
 prepihan od vetrov, prešpikan od nadnébesnih.
 Kako edipovsko, sem si vedno rekel.
 Kako nasploh prav nagravnó sentimentalno.
 In ti potem več sploh nisem hotel prav prisluhniti,
 sem se ti (sebi) samo poskušal preglodati do stržena,
 prav po Wolfovsko spremeniti *demona domislekov*,
 sina vélike matere boginje, v *uslužnega duha*,
 v čarovnika bleščečih besed, ki naj bi vestno skrbel,
 da duh in duša, da telo in seme nikoli ne bi ostali lačni,
 pa sem naposled (kako bi sploh lahko bilo drugače?)
 lahko samo zamahnil z roko in sprijaznjeno zavzdihnil:
 Glasovi so te, so me, so naju dokončno zapustili.

Prebral sem: izvoljeni mladenič trpi,
 dokler si zavest ne naloži rutine vsakodnevnega dela,
 dokler si zavest ne podari zdrave svetnosti
 v zameno za (namišljeno) nadnébesno odbranost.
 Prebral sem: sicer so iz mene res izgnali vse demone,
 a kaj, ko so me skupaj z njimi zapustili tudi angeli.

Kaj naju potemtakem sploh določa?
 Sin človekov, si edina možnost zaznamovanih?
 Sin očetov, si smrtno znamenje v svetno pregnanih?
 Sem iz tebe, sem določen, da te nosim v svetnem?
 Si iz mene, me nadomeščaš v manjkajočem?

Tako, sin stiha, počasi padava v zrcalo.
Ko padava, z nama pada zrklo nébesa. Ko raseva,
z nama zažari pekel. Leta naju je svet hranil s podobami.
Leta sva prebila v zablodi, da sva v celoti zgolj iz sebe.
Leta sva menila, da raseva v *njegovem* imenu.
Leta sva pozabljala, da se ga lahko dotakneva samo
sežgana: izgnana v presežnost svetne prisotnosti.
Ti pa se s tem nekako nočeš (ne moreš) sprijazniti:
samo ne vsakdanjost! ne siva ne bela ne črna
ne rdeča samo ne samo ne vsakdanjost!

Tako ti nekako ne morem več v korak:
ne morem več, tako sredi noči,
ne morem več, tako sredi neznosne nespečnosti,
ne morem več, nenehno se ubijati v strženu,
da bi si nato s pisanjem o *najinem imenu*
brezdelni študenti zaslužili drobiž
za pivo, burek in cigarete.

Res mi ni, da bi kar naprej
in vedno znova bolščal v zastrašujočo temo noči,
da bi kar naprej in vedno znova prisluškoval rožljanju
verig v sosedovem hlevu in se bolešno spraševal:
Ali si to morda vendarle *ti*? So mar samo demoni norosti?
Res mi ni, da bi kar naprej in vedno znova
ob pol dveh ponoči pobesnelo kričal v izpraznjeno noč
Eloi, Eloi, lama sabaktani? – in naslednji dan, neprespan,
prešpikan od nadnébesnih, odvrčal pogled od stihov:

Tu se je nekaj razlomilo.

Tu se je nekaj dokončno prelomilo.

Tu se je nekaj neizprosno dokončno zalomilo.

Res mi ni, da bi se kar naprej
in vedno znova bodel s slapovi (nesmiselnih) besed,
ki se mi penasto zvrtničene zlivajo v kotanje nespečnosti
in nato podnevi poniknejo med skale svetne prisotnosti
in se nato kar naprej in vedno znova ob pol dveh ponoči
zganejo v rožljanju verig v sosedovem hlevu, da bi se
v slapovih besed, da bi se v neskončnem labirintu
pomenov skrtil pomen stihov iz nespečnosti:

Tu se je nekaj razlomilo.

Tu se je nekaj dokončno prelomilo.

Tu se je nekaj neizprosno dokončno zalomilo.

Pesem o vsakdanjosti

Lahko rečem, da mi je v življenju uspelo.
 Vsak mesec me na bančnem računu pričaka osebni dohodek,
 prav te dni čakam, da mi v Franciji skup zložijo 206,
 za kavo in igralni avtomat v domači kavarni mi že dolgo
 ni zmanjkalo denarja, če pa mi, pa že kdo pristavi,
 lahko se posladkam, se kdaj pa kdaj tudi malce zredim,
 pa mi zato še ni treba ravno z glavo butati ob steno,
 še vedno kadim, pa me še ni zvrnilo v jamo, sicer je že res,
 da vedno težje diham, da se kdaj ponoči že tudi dušim,
 a to je v danem kontekstu pač treba vzeti v zakup,
 da ne pozabim: včeraj sem prvič kegljal, na računalniku pa
 imam res dobro piratsko svetovno nogometno prvenstvo.

Lahko rečem, da mi je v življenju uspelo,
 čeprav se mi je danes popoldne, ko sem ravno prispel na stadion,
 čakati, da mi ljubljenci občinstva (o izobrazbeni strukturi oziroma
 miselno/emocionalnem dometu zbranih mi prav gotovo
 ni potrebno izgubljati besed) dajo izjavo za lokalno televizijo
 (tam sem namreč v službi), čeprav se mi je danes popoldne
 v strženu ponovno odprla rana, na katero sem, moram priznati,
 že malce pozabil, pa zdaj ne vem, ali je to res bila rana
 ali pa samo strah, da me horda ne bi pohodila, pohrustala,
 pogoltnila, me nasploh izničila v vsakdanjosti Ponta,
 čeprav se mi je danes popoldne, kot že rečeno (domači so dali
 gol in množica je ravno gromko zarjovela), v strženu odprla
 tista prastara rana, glas drugega, zame govoreč že davno,
 glas drugega, vse bolj zgubljen med stenami drobovja.

Lahko rečem, da sem v življenju ljubljjen,
 prijetno naseljen v dvo/ednini ljubezni in spoštovanja,
 zacementiran v odrešujoči ritualnosti, v navadi,
 čeprav, moram priznati, pride vedno znova trenutek,
 ko bi bil spet čisto sam, ko bi bil spet na vzpetini,
 prešpikan od nadnébesnih, vedno znova in kar naprej
 sredi noči tisti mračni trenutek, ko se skrčim vase,
 v seme, v plod, ko ne zmorem z vami, čeprav ne znam
 brez vas, čeprav sem vam v sebi popolnoma, čeprav
 sem v sebi predvsem tebi! tebi!, podarjen.

Vem, prišla bo (prihaja) odraslost.
 Vem, malce se bom še zredil, astmatično bom dihal.

Vem, sprehajal se bom po mestu, po ozkih ulicah Ponta.
Vem. Pogledi mi bodo vedno znova uhajali naokoli
– na stara leta – *najstnice, najstnice! prsi, prsi!*
Kot vsi se bom odmikal mladosti in se približeval smrti.
Kot vsi se bom (na druga nora leta) klanjal mladosti,
najresničnejšemu deležu sveta, zares: najresničnejšemu
deležu življenja: prvinskosti.

Vsak štiridesetletnik potrebuje napete majčke,
potrebuje brsteče najstniške prsi v obzorju pogoltnega pogleda,
vsak štiridesetletnik potrebuje veliko pivo, da si lahko reče:
So pesmi, ki jih ne bom nikoli napisal.
So mesnate prsi, ki se jih ne bom nikoli dotikal.
So prostori, v katere ne bom nikoli vstopil.
Je prostor. Je prostor, kamor grem.
Da. Tudi z mano bo tako.

Lahko rečem, da sem v umetnosti uspel,
sicer res že zelo dolgo nisem dokončal nobenega besedila,
sicer bi res bil že zdavnaj shiran kot *hadikova mumija*,
če bi vzel v usta samo tisto, kar nakaplja od tebe, od tistega,
kar mi uspe napisati zadosti dobro, da sploh kdo povoha,
sicer si mi, glas, zadnje čase res veliko bolj v nadlego
kot v milost – pa vendar še vedno upam vstati sredi noči
(tako seveda tudi nocoj) in napisati pesem
(vem, da mi bo vseč/da bom z njo zadovoljen samo enkrat,
na jutranji kavi, ko jo bom ob prvi cigareti prvič prebral,
pa vendar to zadovoljstvo odtehta vse bolj nesmiselno
zapravljanje časa – naše bivanje so tako samo male razvade),
pa vendar še vedno upam, da bom uspel dokončati roman,
čeprav sem vse bolj na dvoje, čeprav si vse bolj želim,
da bi bil samo – v službo in potem na lepše.

Kako nesmiselno. Kako nasploh skoraj blodno.
Kot da bi res postajal paranoičen. Vedno manj želje,
vedno manj smisla, pa vendar vedno več besed.
In vedno isto vprašanje: Besede, da bi se izognil norosti?
Besede, da bi se izognil smrti? Ali pa sem se ti vseeno
primaknil, dvoobrazni? Bova zdržala? Bova zdržala?

Ta pesem je nastala naključno.
Ta pesem je nastala, ker sem si obljubil,
da jo bom jutri zapisal, pa potem nisem zdržal,

pa potem nisem zmožel, da ne bi znova sredi noči,
ko že skoraj spim za računalnikom
in s prstom mehanično sledim (blodnim) mislim.
Ta pesem je nastala naključno. Kajti tudi:

To življenje je nastalo naključno.
To življenje bo naključno postrgala smrt,
pa vendar ne zmorem, da ne bi vsaj poskušal,
da bi sprejel svojo res edino danost, biti na dvoje,
pa vendar ne zmorem, da se ne bi mučil
z blodnjami v mapah: pa vendar ne bo ostalo
nedokončano, kot da ne bi vedel, da ni moč drugače,
da mora besedilo, da mora življenje, da mora vse
ostati nedokončano, da mora ostati na pol.

Knjiga duhovnikov

Identiteta je vedno izguba.
Edina avtentična identiteta je pšenična vzvalovanost
nepregledne množice na nürnberških shodih.
Edina avtentična identiteta je zadušljivost.
Kako blodno. Kako zaman.
Svečeniki plemena na brezupnem romanju za izročilom,
na brezupnem iskanju samozadostnosti začetka.
Vprašanje je namreč kljub vsemu še vedno povsem
enako: mera posameznikove ničnosti,
mera posameznikove svobode.

In še vedno ista skušnjava:
naseliti se v zate odmerjenem prostoru svetnosti,
pozabiti se, pozabiti polnočna potovanja,
v spominu si telo okrasiti s škrlatnimi spiralnimi znamenji,
z očeti ob plamenu puhati dim smrdečega tobaka,
v črtah njihovih obrazov iskati sledi Gospodarja oces.

Tega prav zares ni mogoče zanikati:
Bayreuth sicer ni sanjal nürnberških mladeničev,
Bayreuth sicer ni sanjal vzvalovanosti nepreglednih množic,
Bayreuth sicer ni sanjal grdih pohabljenih nosilcev mita,
a vendar je sanjal *iste* sanje,

a vendar je v nadnébesnem že pred njim spočel *njega*,
on namreč pač ni bil samo dovršitev mehaniziranega časa,
ampak obenem tudi pravi obraz absolutne umetnine,
absolutnega samozadostnega ponaredka sveta.

Tega prav zares ni mogoče zanikati:

nihče ne more določiti časa, čas nas v bistvenem presega,
čas določa nas, čas se skoz nas samó (sámo)določa.

Stari so prav dobro vedeli:

v svetnem smo docela in zares samo v izproženosti,
samo sámopozabljeni v zrcalu pogleda drugega.

Stari so s pravičnim srdom uničevali bleščeča ogledala.

Zavedali so se: videti sebe je videti zrklo smrti.

Fanté, ne bodo te sprejeli med može,
preden ne boš zaužil bolečine, navidezne smrti,
preden se ne boš dotaknil vseh obrazov resničnosti,
preden ne boš prebolel skušnjave prelepega mladeniča,
zaljubljenega v lastni zrcalni odsev na gladini vode,
zaprttega v smrtni delež sebe na dnu stržena.

Živimo, zazidani med zrcala,
razdrobljeni v odseve neskončnih steklenih ploskev,
molčeči dediči požigalca večnega mesta –
ni samo samota, razstaviti, da bi sestavil zase,
ni samo samota, sadovi maternične samozadostnosti:
na koncu časov v bleščeča zrcala zaprti androidi,
ni samo samota, breme časov, breme starosti,
zgubano oko postaranega večernega sonca.

Požigalec, živel si v zrcalu,
umoril si mater, da bi morda le zbežal iz nje vase,
ona namreč ni bila samo ona, ona je bila zrcalo,
umoril si mater, a nisi našel iz nje, pravzaprav sploh nisi
res hotel ven, krvav si se razpluznil v perverzno slast.
Požigalec, požgal si očetovo mesto,
da bi se v *prvinskosti* morda vendarle vzdikal v svetnost,
a vendar si se samo dokončno zazidal v maternico –
si se mu maščeval, da si iz njega, da je bil z njo?

Požigalec, a vendar nisi bil ti,
čas te je vzdikal v maternično samozadostnost,
čas te je našel, da si mu nosil prapor,

da si nepregledne množice zvalil v škrlatno dvorano:
od spodaj, od zgoraj, od spredaj, od zadaj, v, v, v,
čas sam se je postaral in se upognil navznoter,
se zaprl v zrcalo iz tebe, v zrcalo iz mehkušnosti,
v zrcalo iz perverznosti, v zrcalo iz smrti.

Vem, da tega ne govorim sam.
Vem, da vse to skozme razodeva Edip.
Vem, da sem Edip.
Vem, da dandanes več ni mogoče ne biti Edip.

Preživeli smo stoletje umetnosti.
Preživeli smo stoletje dovršene omikanosti sveta.
Preživeli smo, spočeti v zapovedih Knjige duhovnikov.
Še pomnite, tovariši, eksplozivnost našega veka?
Do zadnjih meja, do bolečine smo se razraščali v sebi,
skoz poslednja nadstropja zavesti smo stopali čezse,
da bi zadostili v sebi naseljenemu nadosebnemu glasu,
da bi zadostili zapovedim Knjige duhovnikov.

Tako zdaj utrujeni padamo vase.
Tako zdaj v tvojem imenu iščemo škrlatne dvorane.
Tako zdaj utrujeni padamo v motno zrcalo,
v odseve neskončnih steklenih ploskev.

